

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΣΤΟ ΜΕΤΡΟ

*μικρές και μικρότερες ιστορίες
με τέρατα*

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΣΤΟ ΜΕΤΡΟ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Το τέρας στο μετρό

μικρές και μικρότερες ιστορίες με τέρατα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 427

Βασιλική Ηλιοπούλου, *Το τέρας στο μετρό*

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Γιάννης Αντωνόπουλος

Σελιδοποίηση: ΦΑΣΜΑ ΑΦΟΙ Καπένη Ο.Ε.

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποιινού-Ρένεση

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Βασιλική Ηλιοπούλου, Αθήνα, 2017

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Δεκέμβριος 2017

K.E.T. B580 K.E.Π. 991/17

ISBN 978-960-16-7747-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.400.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στην Όλια

Π ε ρ ι ε χ ό μ ε ν α

Το τέρας στο μετρό

11

Με άρωμα κανέλα

19

Οι γόβες

22

Άνθρωπος στη θάλασσα

31

Δεν είναι να εμπιστεύεσαι κανέναν

37

Η λέξη

47

Έρωτας

60

Λάκης

67

Πέρπερο

82

Άγγιγμα

93

«Σόρι, λάθος»	103
Όχι στο πρόσωπο	115
Ο κύριος Μίμης	122
Μαζί του	133
Η μαύρη τρύπα	138
Κοριτσάκι	154
Τα γάλκινα	159

Το τέρας στο μετρό

Η Μαρία ψιθύρισε στο τέρας:

«Κάτσε εδώ έξω και περίμενέ με, εντάξει;»

Έριξε άλλη μια ματιά μέσα στο άδειο φιλικατζίδικο.

«Μην κουνηθείς. Έρχομαι σε ένα λεπτό. Εντάξει;»

Από τη μισάνοιχτη πόρτα της τουαλέτας του φιλικατζίδικου, ο Λεωνίδας είδε το κορίτσι να μπαίνει στο μαγαζί και κατάλαβε, γιατί μετά από τόσα χρόνια στην πιάτσα μπορούσε να διακρίνει το βήμα του κλέφτη. Σκροφίτσα... είπε μέσα του ο Λεωνίδας κι έμεινε ακίνητος. Την είδε να πλησιάζει τον πάγκο αργά κοιτώντας γύρω, και μετά, με μια γρήγορη κίνηση, να χώνει στην τσέπη της τη σοκολάτα.

Τότε βγήκε.

Το κορίτσι τον είδε κι έκανε μια κίνηση να φύγει, αλλά ο Λεωνίδας την πρόλαβε. Άρπαξε το μπράτσο της.

«Πού πας;»

Τον κοίταξε. Το πρόσωπό της ήταν άσπρο στο φως του NEON, και τα χείλη της σφιγμένα. Δεν του αντιστάθηκε, ο Λεωνίδας όμως δεν ξέσφισε το χέρι του. Έσκυψε πάνω της.

«Έκλεψες;»

Το κορίτσι κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Εμένα έτσι μου φαίνεται» είπε ο Λεωνίδας. «Ε; τι λες; Έκλεψες;»

Το κορίτσι ξανάκανε όχι.

«Για να δούμε» είπε ο Λεωνίδας κι έχωσε το ελεύθερο χέρι του στην τσέπη της κι έβγαλε τη σοκολάτα. «Κι αυτό εδώ τι 'ναι;»

Το κορίτσι δεν μίλησε κι ούτε κοίταξε τη σοκολάτα που της έδειχνε. Είχε τα μάτια της καρφωμένα πάνω του, κατάμαυρα.

Ο Λεωνίδας την τράβηξε προς τον πάγκο που ήταν το τηλέφωνο και με το ελεύθερο χέρι του σήκωσε το ακουστικό.

«Παίρνω τώρα αμέσως το εκατό».

Το κορίτσι έκανε να του ξεφύγει κι εκείνος έσφισε το μπράτσο της ακόμα πιο δυνατά.

«Τι λες, να πάρω το εκατό;»

Όχι, έκανε το κορίτσι.

Την τράβηξε πίσω απ' τον πάγκο και τη γύρισε έτσι που να μη βλέπει το πρόσωπό της, και πριν

προλάβει να ξεκουμπώσει το παντελόνι του, καθώς την είχε κολλήσει πάνω του με την πλάτη, την ένιωσε να τρέμει σύγκορμη και να κατουριέται, ένιωσε τα μπατζάκια του να βρέχονται.

«Βρομιάρα...» μουρμούρισε μέσα από τα σφιγμένα του δόντια και την έσπρωξε πέρα.

Όταν η Μαρία βγήκε από το μαγαζί τα χείλη της ήταν μουδιασμένα, τόσο που δεν κατάφερε να μιλήσει στο τέρας, του έκανε απλώς νόημα κι εκείνο την ακολούθησε και περπατούσε μισό βήμα πίσω της. Ένα τετράγωνο πριν από τα φώτα του σταθμού, η Μαρία στάθηκε κοντά σ' έναν κάδο, έβγαλε το κατουρημένο της βρακί και το πέταξε μέσα και μετά έβγαλε και πέταξε και τις κάλτσες της. Έπειτα τράβηξε για το παγκάκι τους και το τέρας την ακολούθησε πάλι και κάθισε δίπλα στα πόδια της. Χαζεύοντας τον κόσμο που ανεβοκατέβαινε στις κυλιόμενες, η Μαρία σούφρωσε τα χείλη κι άρχισε να σφυρίζει ένα τραγούδι που σκάρωνε την ίδια εκείνη ώρα, χωρίς όμως να βγάζει ήχο, παρά μόνο ένα φύσημα, επειδή τα χείλη της ήταν ακόμα λίγο μουδιασμένα. Το τέρας κοιτούσε τα χείλη της, καθηλωμένο, όπως έκανε πάντα όταν εκείνη σφύριζε.

Πίσω στο μαγαζί, ο Λεωνίδας κατέβασε τα ρολά. Του φάνηκε ο δρόμος ιδιαίτερα σκοτεινός. «Τους

πούστηδες, κάνουν οικονομία στα φώτα, γι' αυτό έχουνε ξεσαλώσει τα κλεφτρόνια, οι καριόληδες θα μας φάνε ζωντανούς εδώ πέρα μέσα γαμώ τον Χριστό μου». Δυσκολεύτηκε λίγο να κλείσει το λουκέτο. «Γαμώ τη στραβομάρα μου γαμώ» μουρμούρισε, θυμωμένος με τον δήμο, με το λερωμένο του παντελόνι, αλλά περισσότερο με τα μάτια του που ολοένα χειροτέρευαν και κάθε βράδυ τού θύμιζαν αυτό που την άλλη μέρα κιόλας φρόντιζε να ξεχάσει: πως έπρεπε να κλείσει για λίγες μέρες το μαγαζί, να μπει στο νοσοκομείο και να κάνει τη ρημάδα την εγχείρηση.

Η Μαρία βρήκε τη μαμά στην κουζίνα να ζεσταίνει το νερό, αγριεμένη και αχτένιστη. Το μωρό έσκουζε.

«Πού γύρναγες;» ρώτησε η μαμά. «Άντε να το σηκώσεις μέχρι να ετοιμάσω το γάλα, μου 'χει πάρει το κεφάλι» είπε η μαμά.

Η Μαρία μπήκε στην κρεβατοκάμαρα που ήταν η κούνια του μωρού. Να σηκώνει το μωρό ήταν μια δουλειά που της άρεσε. Το πήρε στην αγκαλιά της κι εκείνο σώπασε αμέσως. Η Μαρία κάθισε στην καρέκλα και κούνησε απαλά το μωρό σφυρίζοντας ένα τραγούδι απ' τον νου της, και το τέρας κάθισε κοντά τους και ζέσταινε με την καυ-

τή του ανάσα τα ποδαράκια του μωρού, και το μωρό χάζευε τα χρυσοπράσινα λέπια του τέρατος που στραφτάλιζαν και άνοιγε το φαφούτικο στόμα του. Η Μαρία σκέφτηκε πως αν τυχόν η μαμά και ο μπαμπάς πέθαιναν ξαφνικά, εκείνη και το μωρό θα τα έβγαζαν πέρα μια χαρά. Οι δυο τους θα τα έβγαζαν πέρα μια χαρά. Οι τρεις τους, μαζί με το τέρας, σκέφτηκε η Μαρία.

Όταν ήρθε ο μπαμπάς έβγαλε τα ρούχα της δουλειάς και πλύθηκε, παρ' όλα αυτά η μυρωδιά της μπογιάς δεν έφυγε από πάνω του. Μύριζε ακόμα και τις Κυριακές που δεν έβαφε σπίτια. Η Μαρία συχνά σκεφτόταν πως, έτσι και γινόταν ένα θαύμα και τον ξανάπαιρναν στην παλιά του δουλειά, θα τον απέλυαν ξανά, αυτή τη φορά επειδή θα βρόμαγε.

Έφαγαν χωρίς να μιλάνε και είδαν λίγο τηλεόραση, και μετά η μαμά έπλυne τα πιάτα και πήγαν για ύπνο. Πήγε και η Μαρία στο κρεβάτι της και το τέρας κουλουριάστηκε στα πόδια της.

Το απόγευμα της άλλης μέρας τέλειωσε στα γρήγορα τα μαθήματα και φόρεσε το μπουφάν της.

«Για πού το 'βαλες; Σκοτείνιασε» είπε η μαμά.

Η Μαρία είπε πως θα πήγαινε απέναντι για να βοηθήσει τη φίλη της τη Ρούλα στην άλγεβρα.

Η μαμά την κοίταξε σμίγοντας τα φρύδια της,

όπως έκανε πάντα όταν σκεφτόταν. Μετά είπε «Δεν θέλει να κάνει ιδιαίτερα;».

«Όχι» είπε η Μαρία.

«Πού το ξέρεις; Τη ρώτησες;»

«Θα τη ρωτήσω» είπε η Μαρία.

«Ρώτα τη με τρόπο» είπε η μαμά.

Η Μαρία δεν ήξερε πώς είναι να ρωτάς με τρόπο, αλλά είπε «εντάξει».

«Και πες της πως ο πατέρας σου είναι μαθηματικός κι όχι μπογιατζής».

Ναι, έκανε η Μαρία και βγήκε και το τέρας βγήκε μαζί της.

Η Μαρία κάθισε στο παγκάκι, με το τέρας δίπλα της, και περίμενε μέχρι που το ρολόι της εκκλησίας χτύπησε εννιά φορές. Τότε σηκώθηκε και είπε στο τέρας «πάμε» κι εκείνο την ακολούθησε.

Ο Λεωνίδας έκλεισε τα ρολά και, καθώς σηκώθηκε, είδε στο απέναντι πεζοδρόμιο το κορίτσι και του φάνηκε πως ήταν το ίδιο εκείνο που είχε μπει στο μαγαζί χτες, αλλά δεν ήταν και σίγουρος, γιατί όλα αυτά τα μικρά τα βρομιάρικα μοιάζουν με ταξύ τους και δεν τα ξεχωρίζεις. Όμως, μετά από μερικά βήματα, έστρεψε το κεφάλι πίσω και το είδε να τον ακολουθεί. Στάθηκε και το κορίτσι στάθηκε κι εκείνο.

«Τι θες;» φώναξε ο Λεωνίδας.

Το κορίτσι τον κοιτούσε μόνο.

Ο Λεωνίδας έκανε δυο βήματα προς το μέρος της κι εκείνο έκανε δυο βήματα πίσω και ξαναστάθηκε.

«Σκροφίτσα» μουρμούρισε ο Λεωνίδας και σκέφτηκε πως ίσως ήθελε απ' αυτόν μια σοκολάτα ή κάνα ψιλό, ξεφοβισμένη από χτες, ή δασκαλεμένη, ποιος ξέρει, αλλά ο Λεωνίδας δεν είχε διάθεση για τέτοια μέσα στον δρόμο, παρόλο που ήταν έρημος σχεδόν και σκοτεινός· αλλιώς είναι μέσα στο μαγαζί. Άλλωστε το χτεσινοβραδινό του πάθημα δεν το είχε ξεχάσει, νωπή ήταν ακόμα στα ρουθούνια του η μυρωδιά του κάτουρου.

«Άντε, πάρε δρόμο» είπε και συνέχισε για το μετρό, χωρίς να ξανακοιτάξει πίσω.

Η Μαρία ακολούθησε τον άντρα κι όταν εκείνος κατέβηκε τις σκάλες αργά, κρατώντας την κουπαστή, κατέβηκε κι εκείνη, με το τέρας στο πλάι της να ξεφυσά πύρινες ανάσες, καθώς έσερνε στα σκαλοπάτια τη μακριά, φολιδωτή ουρά του. Στην αποβάθρα η Μαρία ήρθε και στάθηκε πίσω από τον άντρα, τόσο κοντά που, αν τους παρατηρούσε κάποιος από τους επιβάτες που περίμεναν το μετρό, θα τους περνούσε για συγγενείς· για παππού και εγγονή μπορεί, σκέφτηκε η Μαρία. Όμως οι

επιβάτες ήταν λιγοστοί και αφηρημένοι, σαν να αναρωτιόνταν σιωπηλοί τι τους θύμιζε η μελωδία που μόλις και ακουγόταν από τα μεγάφωνα του σταθμού, οι παιδικές φωνές πίσω από τον ασταμάτητο βόμβο των υπόγειων μηχανών. Η Μαρία ήξερε ότι τα παιδιά, ντυμένα άγγελοι, τραγουδούσαν το «Carol of the Bells», το ήξερε από τότε που πήγαινε ακόμα στο ωδείο. Πέρσι τέτοια εποχή πήγαινε ακόμα στο ωδείο –αυτή η εποχή της φαινόταν πια πολύ μακρινή– και ετοιμάζονταν για τα Χριστούγεννα. How the bells, sweet silver bells και τότε ο άντρας γύρισε και την είδε. Ding dong ding dong that is their song.

Ο άντρας ανασήκωσε λίγο τα φρύδια και τα μάτια του στρογγύλεψαν, αλλά δεν έμοιαζε να απορεί. Την κοίταζε σοβαρά σαν να αναλογιζόταν κάτι που αφορούσε τον ίδιο κι όχι εκείνη. Σαν να έβλεπε κάτι που το 'ξερε από πάντα αλλά είχε φροντίσει να ξεχάσει και τώρα ήταν εκεί μπροστά του.

Μέσα από τη σκοτεινή στοά ακούστηκε ο συριγμός του τρένου που ερχόταν.

«Τώρα» είπε η Μαρία στο τέρας κι εκείνο έσπρωξε τον άντρα.

Με άρωμα κανέλα

Ο Νεκτάριος έβηξε και η μητέρα ήρθε.

«Τι έχεις;» ρώτησε.

«Τίποτα, μαμά» είπε ο Νεκτάριος, σκυμμένος στην οθόνη.

Η μητέρα στάθηκε πίσω του, αλλά ο Νεκτάριος δεν ανησύχησε γιατί ήξερε πως εκείνη δεν καταλάβαινε τίποτα από ίντερνετ.

«Να σου φτιάξω ένα ζεστό;»

«Έχω ακόμα τον καφέ μου» είπε ο Νεκτάριος.

Εκείνη ακούμπησε τα χέρια της στους ώμους του.

«Θα κρύωσε τώρα. Να σου φτιάξω φρέσκο;»

«Είμαι μια χαρά μαμά» είπε ο Νεκτάριος και χάιδεψε το χέρι της απαλά.

Εκείνη έσκυψε και φίλησε τη φαλακρή κορυφή του κρανίου του.

«Δεν σου φτάνει όλη μέρα στη δουλειά μπροστά στο κομπιούτερ; Είναι ανάγκη και στο σπίτι; Δεν κουράστηκαν τα ματάκια σου πια;»

«Εντάξει είμαι, μαμά».

«Νύχτωσε κιόλας. Πρόσεξες το ηλιοβασίλεμα τι όμορφο που ήταν;»

«Ναι...»

«Πίσω από μακρινές κορφές ο ήλιος βασιλεύει...» απάγγειλε η μητέρα «και τ' ουρανού τα σύνορα;» και περίμενε χαμογελώντας.

«Χίλιες βαφές αλλάζουν» συμπλήρωσε ο Νεκτάριος και η μητέρα χαμογέλασε και του έδωσε άλλο ένα φιλί.

«Να βράσω και κολοκυθάκια με το ψάρι;»

«Αμέ!»

«Η Ειρήνη σου φτιάχνει ρυζόγαλο. Έχει κάνει την κουζίνα μέσα πάλι σαν τα μούτρα της».

Το άρωμα της κανέλας είχε καταλάβει ήδη όλο το διαμέρισμα και ο Νεκτάριος ανέπνευσε βαθιά κι ένιωσε για άλλη μια φορά λατρεμένος.

Η μητέρα έσκυψε στο αυτί του και είπε σιγά «Τα 'χει χάσει τελείως πια, στο υπογράφω. Δεν μ' άφησε να κλείσω μάτι πάλι».

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Νεκτάριος, παρότι ήξερε ότι και οι δύο αδελφές κοιμήθηκαν μια χαρά: άκουγε τα ροχαλητά από την κρεβατοκάμαρά τους όλη τη νύχτα, όσο εκείνος σέρφαρε.

«Θυμήθηκε πάλι όλους τους πεθαμένους. Έναν έναν».

Ο Νεκτάριος χάιδεψε ξανά το χέρι της κι εκείνη αναστέναξε.

«Έπιασε κι έβαλε στο ρυζόγαλο μαστίχα».

«Δεν πειράζει».

«Της έχει μπει η ιδέα ότι η βανίλια σου φέρνει καούρες».

«Δεν πειράζει μανούλα μου».

«Μια ζωή σ' το φτιάχνω με βανίλια. Σου 'χει φέρει ποτέ καούρες;»

«Όχι».

«Ίδιο είναι με βανίλια, ίδιο με μαστίχα; Πες μου».

«Όχι βέβαια. Αλλά θα το φάμε. Ε; Και επειδή την αγαπάμε θα της πούμε πως είναι νοστιμότατο. Ε;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους κι έδειξε έτσι ότι δεν μπορούσαν να κάνουν κι αλλιώς, αλλά βγήκε ευχαριστημένη κι έκλεισε πίσω της την πόρτα απαλά.

Ο Νεκτάριος ανέπνευσε βαθιά το άρωμα του γλυκού που είχε μείνει στο δωμάτιο. Έπειτα ξανάσκυψε στην οθόνη. Αποτέλειωσε την ανάρτηση που είχε αρχίσει να διαβάζει πριν.

Ήπιε μια γουλιά καφέ και μετά πήγε κάτω στα σχόλια και πληκτρολόγησε το δικό του: «Τράβα γαμήσου μωρή πουστάρα! Αρχικαριόλα γαμώ το κεφάλι σου μέσα. Ουστ!!!».

Το έστειλε και πήρε άλλη μια βαθιά αναπνοή. Και μετά αποτέλειωσε τον καφέ του.

